

... in de pen met Rogi@nne ...

... column met 'n verrassende kijk op ons dorp ...

Het verkeerspaaltje bij Tuur Djès

Het verkeerspaaltje voor Tuur Djès.

Eindelijk was het zo ver. Op 1 juli hadden wij ons eigenste Beauvoordse café. Tuur Djès.

Vol goede moed begonnen Willy en Marieke aan de verbouwingen, nu twee jaar terug. .

Jaren aan een stuk zag ik hen in de weer met muren weggakken, steenslag wegscheppen, schijven en boren.

Elke zaterdag wenste ik hen een 'prettig weekend'. Hun remorque is nu wel aan pensioen toe denk ik.

Willy en Marieke niet hoor! Zij blinken van geluk en tevredenheid.

De elektriciteitsdraden van hun verlichting liggen, heel mooi, in koperen buizen bovenop de muren, omdat Willy niet meer mocht schijven. Marieke had er genoeg van.

Één week vooraf was er een papieren tafelkleed aan het raam geplakt.

'Binnenkort opening van café.'
De 30e mei, hier komt café 'Tuur D'Jés'

Ongelovig en moeizaam spellend las ik die naam. Tuurdjes, wát verdorie betekende dat?

Ik was al precies aan het scrabbelen in mijn hoofd.

Tuurtjes, zou nog kunnen. Tuurdjes al iets minder, maar Tuur D'Jés, verdorie, zelfs in een Van Dale laatste editie was dat niet te vinden.

De meest zware loodjes werden nog bijgewerkt door Marc onze plaatselijke stevige kloeke smid. Het laatst, de 31e mei, tegen zonsondergang, werd het houten uitspanbord vakkundig door hem geplaatst met extra dikke bouten en pluggen. Die kan zeker nooit meer stuk.

Toen kon ik het lezen in al zijn grootsheid: Tuur Djès.

Er was geen ontkomen aan. Nogmaals die Groote Van Dale laatste editie ter hand genomen, niet te vinden.

Toen ben ik maar de herkomst gaan vragen bij een lekkere plaatselijke trappist.

Tuur D'Jés werkte heel gewoon in 'd oede Kaasmakerie, nu Kunstsmid Koenraad Detailleur. In die tijd waren er ook nog veel meer cafés in Beauvoorde, en Tuur Djès was een alom gekend figuur.

Het cafeetje draait heel goed, en met een brede glimlach en nog een lekker 'amuse geulleke' word

je bediend.

De auto's moeten buiten al eens wriemelen om een parkeerplaatsje te vinden, en zo, denk ik, is dat bruine paaltje recht voor hun deur in de eerste weken al omgekieperd.

Van wie of wanneer zal wel in de geheime annalen van Beauvoorde verdwijnen.

Ja, wat doet het ertoe, een paaltje meer of minder, er zijn ergere dingen in het leven.

Maar toen verscheen mijn goede vriend Frans Herpelinck in Beauvoorde. .

Dat was net met de grote overstroming van Poperinge. Enfin, weer eens de grootste in veertig jaar. Ieder jaar de grootste droogte, de warmste zomer, de warmste winter, de natste maand. Onze wereldbol is momenteel in de run voor het kampioenschap recordhouder natuur-elementen.

Daar in Poperinge achter zijn huis, net op de watersnoodlijn met de begrenzing aan de school, wist Frans dat er een paaltje stond en met zijn volle aandacht geconcentreerd op dat linker paaltje vergat hij dat er rechts ook eentje stond. Het gevolg laat zich raden. Ja, Frans zijn achterbumper tegen dat rechterpaaltje dus. Op zijn knieën inspecteerde hij zijn wagen en zag zijn voorbumper daar nog slingeren.

Geschrokken reed Frans dwars door het hoogopspattende water, dacht zelfs niet aan aquaplanning, onmiddellijk naar de garage. Intussen telde hij al na hoeveel geld er van zijn rekening zou verdwijnen. Doch de garagist bekeek eens goed die achterbumper, klopte en voelde en zag dat het goed was. Alleen de stukjes tussen bumper en auto waren gebroken.

Frans, zeer opgelucht, vertelde dat aan mij. Zijn dag kon niet meer stuk.

Maar waarom haal ik dit alles hier aan?

Heel in het kort nog het vervolg.

Die laatste zondag van juli 's morgens om tien uur, was er geen parkeerplaatsje meer vrij, en Frans wilde de 'Schuur vol Kunst' wijd openzetten.

Onverstoorbaar reed hij zijn wa-

gen tot 'De fortuin'. Daar wilde hij zijn auto niet plaatsen om die mensen niet te hinderen, en daar mag je ook niet staan. Als plichtsgetrouwe burger reed hij stapvoets ietsje verder, en dan is er het zebraapad. Enkele meter verder? Dan stond hij voor de naamborden : Houtem... Veurne...

Hij bedacht dat hij door zich hiervoor te parkeren een zeer ernstige overtreder van de wet zou zijn, dus liet hij zijn auto nog een beetje uitbollen...

Een luide en harde 'bonk' deed hem opschrikken. Hij sprong uit zijn wagen en liep naar zijn voorbumper. Daar lag er een bruin paaltje dat precies zijn weg wilde kruisen! Hij sakkerde nondedju en riep luidop dat het niet waar was hé. Maar het was waar! Dat paaltje lag daar maar al te wel.

Willy vanuit Tuur D'Jés had al dat lawaai gehoord en stoof naar buiten. Frans verbleekte al tot onder zijn vel, keek nog eens naar zijn voorbumper, en zei, ja maar, ik zal dat paaltje aangeven hoor!

Ik hoorde en zag al dat kabaal op deze stille zondagmorgen. Ik ging ernaartoe en vroeg, Frans, wat is er gebeurd?

Zijn ietwat verwrongen gezicht deed mij denken aan de achterbumper van gisteren.

Echt, ik heb dat paaltje niet zien rechtstaan!

Natuurlijk niet Frans, het lag al plat.

Samen met Willy van Tuur D'Jés heeft Frans het bruine paaltje tegen de afsluitingsdraad voor de koeien gelegd.

Hoelang het daar zal liggen?

Joost mag het weten, zouden de Hollanders zeggen.

www.rogiannegaytant.be

gsm - 0498 92 30 75